

Ĉapitro tri

La Leteroj de Neniu

La eskapo de la brazila konstrikto gajnis por Hari lian plej longdaŭran punon. Kiam oni finfine permesis, ke li venu el la ŝranko, jam komenciĝis la someraj ferioj, kaj Dadli jam estis rompinta sian novan kameraon, kraŝinta sian aviadileton, kaj, la unuan fojon sur la konkurbiciklo, faliginta maljunan sinjorinon Fig dum ŝi transiris Liguŝtran Vojon sur siaj lambastonoj.

Hari ĝojis, ke la lernejo jam finiĝis, sed ne eblis eskapi de la bando de Dadli, kiuj ĉiutage vizitis la domon. Pirs, Denis, Malkolm kaj Gordon ĉiuj estis grandaj kaj stultaj, sed, ĉar Dadli estis el ĉiuj plej granda kaj plej stulta, li estris. La ceteraj tre kontente aliĝis al la plejŝatata sporto de Dadli: Hari-ĉasado.

Tial Hari pasigis kiom eble plej da tempo ekster la domo, vagante kaj pensante pri la fino de la ferioj, kie li vidis glimon esperetan. En septembro, li komencos en mezlernejo kaj, la unuan fojon en la vivo, li ne estos kun Dadli. Dadli havis lokon en la estinta privatliceo de onklo Verno, Smeltinzo. Ankaŭ Pirs Polkis estis tie lernonta. Sed Hari estis lernonta en Ŝtonbara Mezlernejo, la plej proksima publika lernejo. Dadli opiniis tion tre amuza.

“Oni enŝovas la kapojn de homoj en la fekseĝojn, la unuan tagon ĉe Ŝtonbara,” li diris al Hari. “Ĉu vi volas veni al la necesejo por ekzerciĝi?”

“Dankon, ne,” diris Hari. “La kompatinda pelvo neniam havis en si ion tiel aĉan kiel vian kapon – ĝi eble naŭziĝus.” Tiam li forkuris, antaŭ ol Dadli povos malĉifri, kion li ĵus diris.

Unu tagon en julio, onklino Petunjo veturis kun Dadli al Londono por aĉeti lian smeltinzan uniformon; ili lasis Hari ĉe s-ino Fig. S-ino Fig ne estis tiel malbona kiel antaŭe; evidentiĝis, ke ŝi estis rompinta al si la kruron falante pro unu el la katoj, kaj ŝi ne ŝajnis tiel amema al ili, kiel antaŭe. Ŝi permesis al Hari spekti televidon kaj donis al li pecon de ĉokolada kuko, kies gusto indikis, ke ŝi havis ĝin jam kelkajn jarojn.

Tiun vesperon, Dadli paradis tra la salono antaŭ la familio en sia nova uniformo. Smeltinzanoj portis vinruĝajn frakojn, oranĝkoloran kuloton kaj platajn pajloĉapelojn nomatajn “porboatadaj”. Ili ankaŭ portis tuberajn - bastonojn, kiujn ili uzadis por batadi sin reciproke dum la instruistoj ne